

La tossuda realitat

written by Pere Grau i Rovira | 6 de gener de 2023

A la meua edat hom n'ha vist de tots colors i ja no s'estranya de res. Amb tot, no puc evitar que em sobtin les declaracions de polítics que en lloc de tocar sòlidament de peus a terra, sembla que estiguin a la lluna. El mal és que segurament no són ells el que hi estan sinó que pensen que és la gent la que ho està i que es creurà tots els contes de la vora del foc que expliquen dia per dia. Com deia un humorista alemany l'altre dia, parlant precisament d'aquesta mena de "servidors públics": "Si els desigs no corresponen a la realitat, llavors és la realitat la que és falsa".

Això passa, és cert, a tot arreu. Des de Putin, acusant Occident d'estar "allargant la guerra" per "destruir Rússia", fins a l'impresentable Trump dient que tothom que va contra ell és un conspirador que fa trames. Però són els exemples a casa nostra els que posen de mala lluna. I sentint-ho molt (i ho dic sincerament perquè què més desitjaria que no haver de fer retrets tan evidents) he d'afegir la meua petita i modesta veu a les més autoritzades que no s'empassen el que diuen Pere Aragonès i altres veus de la seva "Esquerra Autonomista de Catalunya" (ja vaig dir fa poc -"ERC? o EAC?"- que de "republicana" n'hi queda ben poc).

Qui diu que la reforma del delictes de sedició és un èxit de la taula de diàleg que justifica la seva continuació, ha d'estar molt cec o molt desesperat. O les dues coses. Que la "reforma" ho empitjora tot, que obre la porta a una arbitrietat encara més gran, a una repressió sense límits per atemorir el poble i que ningú s'atreveixi ni a moure un dit, ho han comentat ja prou veus sensates.

I mentre els milers de represaliats que han rebut ja alguna condemna i els que encara l'esperen són els testimonis vius de la ràbia dels tribunals ultranacionalistes espanyols, el

Pedrito Sánchez diu tan tranquil (és un dir) que el problema català ja s'ha resolt i que la convivència a les llars catalanes s'ha "normalitzat". Un més que creu que estem a la lluna. És clar que ell es dirigeix als seus electors nacionalistes que viuen en un món paral·lel i pel que fa a Catalunya estan realment a la lluna.

Els futurs historiadors catalans que siguin (com haurien de ser tots) objectius i no es deixin influir per partidismes, no crec que deixin a cap bon lloc la majoria dels nostres polítics d'avui.

Ja sabem que el govern espanyol té agafada la Generalitat pel clatell. D'acord. Però això no justifica voler fingir una influència que no es té i uns resultats desitjats que no vindran mentre els catalans els hi posin tot tan fàcil als manaires espanyols, que encara al damunt se'n foten.

Res a dir que la Generalitat intenti aconseguir o almenys salvar la seva gestió del dia a dia del país. Però que ho faci disfressant-ho d'estratègia independentista és intolerable. Que sàpiga almenys que els independentistes no ens ho empassem i passarem factura un dia o altre.